

[Hagen Hagensen]

i min by, Frederiksberg, hvor han er viceborgmester. Han kender forholdene derude, og han ved, hvordan de er. Han har endda gerne villet stå i spidsen for den kommune – det nåede han ikke. Jeg vil gerne spørge ham, om han står bag ved det, der står, som alt er citeret heroppefra, på side 4 i bemærkningerne til lovforslag nr. L 222, om det er meningen, at der skal dannes en økonomisk storkommune i hele hovedstadsområdet? Han kom jo for skade for en del år siden, det var i midten af 1960'erne, herinde at tale om storamtet, at gå ind for det. Det bekom ham ilde, da han kom hjem til sin egen by. Nu vil jeg gerne spørge ham, om han har det godt i dag. Han hører ikke på dette her, men han skal i hvert fald nok få det at vide i sin egen by, den stilling, han har taget til det, at han virkelig vil lade dette gå ud over sin egen by – den by, om hvilken han gerne siger, han vil dens bedste! Jeg tror ham ikke.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Først vil jeg gerne takke ordførerne for de forskellige partier for de fyldige bemærkninger, de har gjort om lovforslagene. Det vidner om den interesse, man har gennemgået dem med.

Det var hos de fleste af ordførerne et gennemgående træk, at man beklagede det sene tidspunkt, forslagene er fremsat på. Det er en beklagelse, som jeg for mit vedkommende deler. Jeg havde gerne ønsket, at der havde været givet en væsentlig længere tid til behandling af disse forslag i tinget. Det har desværre ikke været muligt, men jeg beklager, at det har været sådan.

Jeg forstår meget vel, hvis ordførere og udvalgsmedlemmer og andre interesserede medlemmer af tinget, som gennemgår disse 5 forslag, ved et første blik måske føler, at det er lidt uoverskueligt, fordi meget af dette jo, sådan som disse ting er bygget op igennem årene, er noget, der fremtræder med mange regler, hvor de store linjer måske er lidt svære at få frem i første omgang. Jeg har imidlertid en væsentlig større tillid til ordførernes evne til at se klart igennem de mange ord i forslagene og få den virkelige mening og den samlede virkning frem, end ordførerne selv gav udtryk for i deres indlæg her.

Om selve grundlaget for forslagene vil jeg gerne sige, at det er jo kommet frem gennem

en række af indlæggene, at den betænkning vedrørende kommunale udgiftsbehov, som kom frem den 22. december i fjor, og som medlemmerne altså har kendt siden, ikke er fulgt i nogen større udstrækning i forbindelse med disse forslag. Der er bagest i den betænkning anvist, at man også med en udbygning af den eksisterende kriteriemetode er i stand til at løse nogle af de opgaver med hensyn til at tilgodese særlige sociale byrder i visse kommuner, som var et led i regeringens åbningserklæring, og det er den fremgangsmåde, der er anvendt, sammen med en række andre ting, som har trængt sig på.

En af de ting, som også trænger sig stærkt på, er indvejningen af grundværdierne med en ændret vægt i udligningsmekanismerne. Det var også bebudet i regeringens åbningstale, og det har klart sammenhæng med, at den 16. alm. vurdering for første gang vil indgå i dette grundlag med virkning for 1980. Derfor ville en række kommuner med en høj grundværdi pr. indbygger blive ramt i forbindelse med denne forskydning. Jeg kan i anledning af et konkret spørgsmål, som har været rettet om virkningen af det, sige, at det er sådan, at hermed flyttes der et beløb fra de tætbebyggede kommuner til de tyndtbebyggede kommuner. For Københavns vedkommende et beløb af samme størrelsesorden som det, Københavns kommune vinder i forbindelse med sommerhusskattens ophævelse. Det er samme dimension, vi taler om med hensyn til penge. Disse ting vil selvsagt sammen med en række andre ting kunne oplyses i forbindelse med udvalgsarbejdet. Det er ikke noget problem at få disse oplysninger frem til en yderligere vurdering af forslagene.

Med hensyn til de sociale kriterier, som foreslås bygget ind i den nuværende kriteriemetode med en beskeden vægt, nemlig antallet af børn af enlige forældre – oven i købet børnetilskudsberettigede børn af enlige forældre – og pensionister over 64 år, så har jeg sporet ved de mange diskussioner, jeg har deltaget i i kommunale kredse forud for fremsættelsen af disse forslag, en betydelig forståelse for, at det faktisk er to kriterier, som bliver erkendt som rimelige. Med baggrund i erfaring fra det kommunale arbejde må vist enhver erkende, at netop disse to kategorier af indbyggere i en kommune fører nogle særlige udgifter med sig. Derfor er det